

РЕШЕНИЕ

№ 11195

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **12440** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба от Б. Д. Ж. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. П., от САК, срещу Решение № 4784/04.11.2024г. по НАХД № 6258/2024г. по описа на СРС, 97-ми състав, като се иска неговата отмяна и отмяната на издаденото срещу касатора наказателно постановление, съответно изменено и потвърдено със съдебното решение.

С касационната жалба се претендират допуснато касационно основание за отмяна по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК - допуснато нарушение на закона. Позовава се на Тълкувателно решение № 13/20.01.2021г. на ВАС по т.д. 1/2021г. на I и II колегии на Върховен административен съд. Счита неустановеност на нарушението по чл. 174, ал.3 ЗДвП, нарушението на разпоредбата е в условията на кумулативност на отказите, а касаторът направил отказ само да бъде тестван за употреба на алкохол. Същевременно твърди, че според дадените разяснения в Тълкувателното решение, разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП урежда няколко алтернативни възможности. Целта на закона била да установи има ли алкохол в организма на водача на МПС право на водача е да прецени кои от посочените способи в закона да избере. Счита за съществено, че той следва да проведе поне едно от изследванията, в противен случай подлежал на санкциониране по разпоредбата. Цитира "трайно установена практика" в посочения смисъл от дати преди тълкувателното решение.

Поддържа се по фактите, че касаторът отказал да бъде изследван с техническо

средство - първото условие, което единствено било посочено в АУАН. Нарушението не било формално довършено само с отказ да бъде тестван с техническо средство - в този смисъл цитира Решение № 201/11.09.2023г. по к.а.н.д.№ 245/2023г. на АС - Русе, и Решение № 496/10.10.2020г. по к.а.н.д.№ 326/2020 на АС - Бургас.

Касаторът отказал да му бъде извършена проба с техническо средство по причина, че приема силни медикаменти, и се опасявал, че могат да повлияят върху резултата., което се и потвърдило от обясненията на полицейските служители Б. и Н., въпреки това, поведението на касатора се явявало несъставомерно, оказал пълно съдействие на полицейските служители, не е лъхал на алкохол. Счита за неправилно приетото от СРС, за неотнормено дали касаторът е отишъл до медицинско заведение и дали е дал кръв, тъй като законодателят не е предвидил кой от методите да избере водача. Позицията се на възражение с вх. № 433200-27665/12.03.2024г., жалба с вх. № 433200-39622/09.04.2024г. срещу НП № 24-4332-005346/18.03.2024г., показанията на свидетеля Х. в подкрепа на твърдението, че за касатора е съществувала обективно невъзможност да се яви навреме за медицинско изследване в указания 45 минутен срок в Талон за изследване № 0150611. Тъй като същият вече е бил с отнето свидетелство за управление на МПС, изчакал приятеля си Х. да дойде и да го закара до болницата. Изтъква и данни за местоположението на което се е намирал към часа на издаване на талона за медицинско изследване- [населено място], ж.к.. П., в противоположния край на града спрямо УМБАЛ св. А. - на бул. Ц. шосе, което разстояние определя повече от 15 км. При тези обстоятелства счита за нормално, че касаторът е бил възпрепятстван да се придвижи за 40 минути Изтъква и довод, че съпругата на касатора е била бременна в седмия месец с близнаци. Счита за неправилен изводът на съда, че касаторът е могъл своевременно да организира транспорта си до болничното заведение в рамките на предоставеното му време.

Счита, че касаторът не е извършил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение - счита описаното деяние в АУАН за несъставомерно. Претендира, че към момента, описан в АУАН не е имал и качеството на "водач на МПС"В издадения талон за изследване са посочени часове, в които касаторът не е имал качеството на водач на МПС, който факт бил пренебрегнат от първоинстанционния съд. В този смисъл се позовава на цитираната по-горе съдебна практика по кахд 326/2020г. на АС Бургас и допълнително на Решение № 181/06.02.2020г. по кахд № 3028/2019г. на същия съд.

Според касационната жалба, извършената от въззивния съд преквалификация от нарушение на чл.40, ал.1 ЗДвП на нарушение по чл.40, ал.2 ЗДвП, се основава на неправилен извод - приетото, че не е налице съществено фактическо изменение в повдигнатото административно-наказателно обвинение, което да накърнява правото на защита на наказаното лице. В нарушената разпоредба - чл.40, ал.1 ЗДвП се съдържащо правно предписание, чието изпълнение е ограничено във времеви аспект - преди извършване на маневрата на заден ход, а в разпоредбата на чл.40, ал.2 ЗДвП - е свързана с поведението на водача след привеждане на автомобила в движение на заден ход. В случая СРС не е следвало да изменя НП в частта за правната квалификация, тъй като се е стигнало до едновременно изменение и на фактите - недопустимо съгласно чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН.

Излага твърдение, че правилно е приетото от съда, че е допуснато нарушение на чл.40, ал.2 ЗДвП а не на чл.40, ал.1 ЗДвП, но следвало заключението, че при издаването на АУАН и НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по

смисъла на чл.42, ал.1, т.4 и т.5 ЗАНН, съответно на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, изразяващи се в неточно описание на нарушението и дадената му неправилна правна квалификация, което обуславяло и извод за отмяна на НП в тази част - поради допуснати нарушения на процесуалните правила.

По горните в обобщение подробни правни и фактически съображения, с касационната жалба се иска отмяната на съдебното решение и НП изцяло, претендира и присъждане на разноски.

Пред съда касационната жалба се поддържа чрез адв. П., в ход по същество изтъква идентични съображения, представи списък по претенция за присъждане на разноски.

Ответникът, не е представляван по делото, не е представен отговор на касационната жалба.

Прокурорът - М. при СГП, в ход по същество представи заключение за неоснователност на касационната жалба, иска от съда да постанови решение, с което да остави в сила решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните пред въззивния съд доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Фактическите установявания и правните изводи в оспореното решение са следните:

С Наказателно постановление (НП) № 24-4332-005346/18.03.2024г., издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, на касатора Б. Д. Ж. на осн. чл. 53 от ЗАНН за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, и на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 20,00лв. за нарушение на чл.40, ал.1 ЗДвП, С обжалваното Решение № 4784/04.11.2024г. по НАХД № 6258/2024г. по описа на СРС:

- НП е изменено в частта, в която на касатора Б. Д. Ж. на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 20,00лв. за нарушение на чл.40, ал.1 ЗДвП, като преквалифицира нарушението в такова по чл. 40, ал.2 ЗДвП

-НП е потвърдено в частта, в която на касатора Б. Д. Ж. за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

За да достигне до този извод, СРС е приел следното от фактическа страна: На 01.03.2024г. около 01:30 часа в [населено място], Б. Ж. управлявал лек автомобил по бул. Ал. П. с посока на движение от бул. Ц. Б. III и тъй като живеел в района, предприел маневра за движение на заден ход с цел паркиране на превозното средство в намиращ се в близост частен имот В близост се намирал свидетелят Ц., който бил спрял превозното си средство на [улица] в близост до търговски обект, а след като се

върнал до автомобила си и подготвял същия за движение, срещу него се задал управлявания от касатора лек автомобил, който се придвижвал на заден ход в продължение на около 100 м. Ц. подал звуков сигнал с цел да предотврати сблъсък, но последвал удар между двата автомобила., вследствие на което на управлявания от Ц. автомобил били причинени материални щети по предната броня, а на управлявания от касатора автомобил - по задната броня. Свидетелят Ц. сигнализирайл на тел.112, не след дълго на мястото на произшествието пристигнали служители на ОП на СДВР - свидетелите Н. и Б. Бил съставен протокол за ПТП и предоставени декларации на двамата водачи Свидетелят Ц. настоявал, че касаторът Ж. бил в неадекватно състояние. Полицейските служители решили да тестват за употреба на алкохол и двамата водачи, Ж. споделил притесненията си за приемани от него лекарствени продукти, които биха могли да компрометират резултата от теста и отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр.№ 0208, поради което му бил издаден талон за изследване № 0150611, връчен лично на Ж. в 03:05ч. на 01.03.2024г. с указание, че следва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ в [населено място] в срок от 45 минути след връчването на талона. В присъствието на касатора Ж. бил съставен АУАН № 1017012/01.03.2024г. за нарушение на чл.40, ал.1, предл второ и чл.174, ал.3, предл. 1 ЗДвП.

Също така, въззивният съд е приел и за установено, че касаторът Ж. се свързал с свидетеля В. Х., когото помолил да го транспортира до болницата, около 03:40 свидетелят Х. пристигнал на място и, но пристигнали пред болничното заведение около 05:00 часа. , като предвид просрочието на указания час, медицинските лица отказали вземането на кръвна проба и химическо изследване.

Въззивният съд е обсъдил също, че в законоустановения срок касаторът Ж. депозирал и писмено възражение срещу АУАН, в което изразил становище за неправилно отразяване на фактическата обстановка, изтъкнал доводи за силно влошеното си здравословно състояние и приложил медицински документи за заболяванията му и медикаментите, които са му предписвани. Възражението било преценено като неоснователно и въз основа на констатациите в АУАН било издадено и оспореното пред СРС наказателно постановление, а описаната в него фактическа обстановка, идентична с тази в АУАН е приета за установена от СРС въз основа на приобщените по административно-наказателната преписка по реда на чл.283 НПК писмени доказателствени средства и от показанията на свидетелите Н. и Б. - полицейски органи, Ц. - свидетел на ПТП, както и свидетеля Х., транспортирал касатора до болницата. В мотивите на съдебното решение са обсъдени и кредитирани фактически показанията на свидетелите като съответни и на писмените доказателствени средства.

Съдът е формирал правни изводи относно следното: не са допуснати процесуални нарушения и изтекли сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН, приета е за доказана и материалната компетентност на органите , както и, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като не са споделени доводите за обратното в жалбата пред СРС, обсъдени в мотивите - неяснота относно мястото на извършване на нарушенията, относно посочването на часа на нарушението (посочен бил приблизителен час на нарушението), както и поради необсъждане от административно-наказващия орган на наведените възражения. Съдът е мотивирал, че задължението на органа по чл.52, ал.4 ЗАНН включва в обхвата си и преценка за основателност на направените възражения, но не и непременно обосноваване на

резултатите от нея. В тази връзка е прието, че както полицейските органи, така и административно-наказващият орган са отчели заявените от оспорващия данни за заболяванията му, които правилно според съда са ценени като неотнормими към физическа невъзможност да бъде тестван и негодни да го освободят от задължението му да бъде изпробван за употреба на алкохол.

Въззивният съд е изложил и подробни мотиви по приложението на материалния закон, като е приел за установено, че касаторът Ж. действително е осъществил нарушение на правилата за движение назад при управление на МПС, но поведението е регламентирано в чл.40, ал.2 ЗДвП. Този извод е мотивиран с обстоятелството, че осъщественото движение е било продължително и не е предприето в непосредствена близост до автомобила на св. Ц., съответно не са налице доказателства, че преди предприемане на маневрата Ж. не се е убедил, че с това си поведение няма да създаде опасност за останалите участници. В процеса на маневрата е възникнало още едно задължение - да наблюдава непрекъснато пътя зад превозното средство, неизпълнението на което е непосредствената причина за ПТП. Обстоятелството, че не е възприел намиращият се зад него автомобил и не е реагирал на звуковия сигнал е определено като небрежно отношение към задължението му. Изложен е и аргумент, че другият водач Ц. се е намирал в МПС и е подготвял същото за движение, поради което е участник в движението. Също съдът е посочил, че даденото словесно описание на нарушението съответствало по своите обективни белези на състава, регламентиран с чл.40, ал.2 ЗДвП и не е налице съществено фактическо изменение в повдигнатото административно-наказателно обвинение, което да накърнява правото му на защита. Въззивният съд се е позовал на ТР № 8 по т.д. 1/2020г. на ВАС, формирал е извод, че доколкото и двете нарушения подлежат на санкциониране на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП, то обжалваното НП следва да бъде изменено в посочената част - цитира съдебна практика по к.а.х.д. № 6945/2022г. на АССГ. Дадена и правна квалификация на вината - по непредпазливост за нарушението по чл.40, ал.2 ЗДвП, също е посочено, че нарушението е формално и не е необходимо да бъде реализирано ПТП, но настъпването му е показател за това, че не е изпълнено задължението по посочената разпоредба. Също СРС е приел за правилно и наложеното административно наказание на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП - адм. наказание глоба в размер на 20 лв.

Въззивният съд е приел и обсъдил подробно и вмененото нарушение по чл. 174, ал.3 ЗДвП на касатора Ж. - същото е прието за установено по категоричен начин. Обсъдено е, че за съставомерността на нарушението по посочената разпоредба е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за медицинско изследване, като последното подлежало на отделно санкциониране - вр. чл.18 ЗАНН, позовал се е ин на ТР №13/20.12.2021г. на ВАС по т.д. 1/2021г., според което чл.174, ал. 3 ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние - отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролен орган, и се касае за две отделни деяния, всяко от които по отделно осъществява състав на административно нарушение.

Изложени са и съображения, че въпреки здравословните проблеми, Ж. не е бил изправен пред обективни пречки да извърши изследването, не е споделяно и възразението, че към момента на проверката не е имал качеството на водач на МПС с оглед периода от време, в който са пристигнали полицейските служители. Прието е и правилно приложение на санкционната норма за нарушението на чл.174, ал.3 ЗДвП - кумулативно предвидените наказания и в абсолютен размер, обсъдена е и забраната

деянието да се квалифицира като маловажен случай по чл.189з ЗДвП, като дори и да не съществува, обстоятелствата по делото не позволявали да се квалифицира като такъв.

Преценка на касационната инстанция:

Въззивният съд обективно и пълно е изяснил всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело при спазване на процесуалните правила за събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност. Изложил е подробни фактически и правни изводи в мотивите си за постановеното от него изменение съответно потвърждаване на НП, като направените изводи се споделят от настоящия състав.

Неоснователно е и твърдението на касатора за допуснати процесуални нарушения на чл. 42 , ал.1, т. 4 и т.5 , съответно чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН.

Съобразно правилото на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“. Нормата съдържа два отделни състава на административни нарушения:

1.отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и
2.неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози.

Осъществяването, на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма. Следователно, отказът да бъде проверен за установяване употребата на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер, обективиран в съставения на място АУАН, е достатъчно основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Безспорно установеното, че с поведението си касаторът е отказал изпробването с Алкотест Дрегер за съдържанието на алкохол в кръвта му, съставлява предвидено основание за налагане на предписаната от закона санкция по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Доводите в касационната жалба за кумулативност, за реализиране и на двете, описани в алтернативно предвидени хипотези, не съответстват на съдържанието на разпоредбата и даденото тълкуване с Тълкувателно решение № 13/20.12.2021г. на ВАС. Тъй като в случая не е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, дадено по време на проверката, поради което, противно на възраженията на касатора, правната

квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна. Наказание е наложено за реализиран административно наказателен състав по чл.174, ал.3, пр.1 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП.

Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказ да бъде проверен с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифрово предложение 1 на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което става ясно за какво е ангажирана отговорността. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на наказателното постановление съответства на дадената правна квалификация на деянието – отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, с което деяние осъществява състава на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП.

В чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП законодателят е предвидил да бъде санкциониран отказа на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказът да бъде извършена проверка с техническо средство. Поради това правилни са изводите на въззивния съд за неотнормимост на извършването или не на медицинско изследване, не се споделят от касационния състав и доводите в касационната жалба за възможност за избор на лицето кой метод на изследване да избере, такива доводи не съответстват и на приетото в тълкувателното решение.

Правилно въззивният съд е изменил процесното НП и преквалифицирал допуснатото нарушение на задължението на касатора при движение назад - предвид, че на първо място е реализирано ПТП, което свидетелства безпротиворечиво за неизпълнение на задължението, осъществено е при продължително движение назад и не е доказано, че не е взел мерки да се увери в началото на предприемане на движение назад за пътната обстановка. .

Противно на твърденията в касационната жалба, правилно е формиран извод за осъществен състав на нарушение по чл.40, ал.2 ЗДвП и не е нарушено правото на защита, нито са променени фактите на изпълнителното деяние - касае се за движение назад. Субективната страна - "без да се е убедил, че няма да създаде опасност за другите участници в движението", посочена в АУАН и НП правилно е приета за недоказана. Същевременно, при безспорно установеното за действията на касатора - движение на заден ход без да съобрази намиращ се зад него автомобил, доказателство за което е реализираното по негова вина ПТП, правилната

квалификация на извършеното е по чл.40, ал.2 ЗДвП. Касае се за едни и същи факти, на които е дадена различна правна квалификация от съда и в АУАН и НП, но които действително осъществяват състав на еднакво наказуемо административно нарушение. При тези обстоятелства, споделя се и извода на съда, че няма да бъде нарушено правото на защита на наказаното лице при изменение на НП в частта за дадената правна квалификация на нарушената разпоредба.

В заключение касационният състав намира, че соченото касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК не се доказва по делото. Не се установяват и основания за отмяна, за които касационната инстанция следи служебно - неправилно приложение на материалния закон. При формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не се установяват порочни действия на въззивния съд, съответно не се констатира порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение. Като постановено в съответствие със закона, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4784/04.11.2024г. по НАХД № 6258/2024г. по описа на СРС, 97-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.